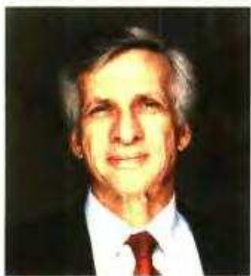

Σήμερα περισσότερο από ποτέ έχουμε ανάγκη κοιτώντας πίσω στα τελευταία οκτώ χρόνια της χωρίς προηγούμενο κρίσης που βιώνει η πατρίδα μας - μέσα από μια κριτική ματιά στον χώρο της Υγείας να αναρωτηθούμε αυτό που μας απασχολεί όλους, με απλά λόγια: «Η στραβός είναι ο γιαλός... ή στραβά αρμενίζουμε».

Σε μια περίοδο που οι ανάγκες των Ελλήνων ασθενών αυξήθηκαν ραγδαία και, επιπροσθέτως, προστέθηκαν οι ανάγκες απόρων και ανασφάλιστων, των οποίων το κόστος ανέρχεται στα 10.000.000 ευρώ τον μήνα, αλλά και η αντιμετώπιση των αναγκών από το προσφυγικό κύμα που δέχθηκε η χώρα, η φαρμακευτική δαπάνη συρρικνώθηκε κατά περισσότερο από 60%, φτάνοντας τα 1,945 δισ. ευρώ - στο 50% του ευρωπαϊκού μέσου όρου. Σε αυτές τις ασφυκτικές και ανεπαρκείς συνθήκες, ο κλάδος του φαρμάκου δεν έπαψε ούτε στιγμή να στηρίζει το αυτονόητο δικαίωμα των Ελλήνων ασθενών για απρόσκοπτη και αδιάλειπτη πρόσβαση στις θεραπείες που έχει ανάγκη. Δικαίωμα που διασφαλίστηκε με τεράστιες θυσίες, διακυβεύοντας τη βιωσιμότητα των εταιρειών του κλάδου, καλύπτοντας ακόμα και την κοινωνική πολιτική

ΑΡΧΡΟ

Του ΠΑΣΧΑΛΗ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗ*

του κράτους, αφού, μέσω των υπερόγκων υποχρεωτικών εκπώσεων και επιστροφών, οι εταιρείες για το 2016 πλήρωσαν 1 δισ. ευρώ, πανευρωπαϊκή «πρωτοτυπία», προσφέροντας επί της ουσίας δωρεάν 1 στα 4 φάρμακα εξωνοσοκομειακά και στα νοσοκομεία το 1 στα 3.

ΜΕΤΡΑ. Επιπροσθέτως, σε αυτές τις δραματικές συνθήκες έρχεται η Πολιτεία να θεσμοθετήσει μια σειρά οριζόντιων, φοροεισπρακτικών και αντιαναπτυξιακών μέτρων, καλλιεργώντας ακόμα περισσότερο ένα περιβάλλον έλλειψης διαφάνει-

Θηλιά η νέα πολιτική για το φάρμακο

ας, προβλεψιμότητας και σταθερότητας. Αδίκες και μονομερείς αποφάσεις, όπως ο νέος υπολογισμός του μηχανισμού αυτόματων επιστροφών, ο οποίος δεν έχει ουσιαστικό δημοσιονομικό όφελος και ενισχύει υπάρχουσες αδικίες και ανισότητες κατά της καινοτομίας, πλήττουν την επιχειρηματικότητα και τιμωρούν εξοντωτικά οποιαδήποτε αναπτυξιακή λογική και προοπτική, σε πλήρη αντίθεση με ό,τι χρειάζονται η χώρα και οι Έλληνες πολίτες για να αισθανθούν ασφαλεία. Παράλληλα, προωράει και η εφαρμογή μιας νέας, ενοποι-

μένης και προσαυξημένης υποχρεωτικής επιστροφής, με επιπλέον 25% για την εισαγωγή των νέων, καινοτόμων φαρμάκων, καθώς και τα νέα κριτήρια αποζημίωσής τους.

Σε αυτό το πλαίσιο, η πολιτική φαρμάκου και για φέτος συνεχίζει να σφίγγει τη θηλιά γύρω από τον λαιμό των εταιρειών, καθώς οι υποχρεώσεις, λαμβάνοντας υπόψη και τα πρόσφατα στοιχεία του α' εξμήνου, θα ξεπεράσουν το 1 δισ. ευρώ, πνιγώντας κάθε ελίδα βιωσιμότητας του Συστήματος Υγείας, εξοντώνοντας τις φαρμακευτικές εται-

ρείες, απειλώντας τις 86.000 θέσεις εργασίας που στηρίζουν άμεσα και έμμεσα και, ταυτόχρονα, με τραγικές συνέπειες για την απρόσκοπτη πρόσβαση των ασθενών στα καινοτόμα φάρμακα.

Οι επιπτώσεις της νέας φαρμακευτικής πολιτικής θα είναι ανεπανόρθωτες, βυθίζοντας τις ελπίδες των Ελλήνων ασθενών για πρόσβαση σε νέες θεραπείες. Τα καινοτόμα φάρμακα θα καθυστερούν πλέον σημαντικά (από 2 έως 4 χρόνια) να εισαχθούν στην αγορά και σε κάποιες περιπτώσεις πιθανόν να μην έρθουν καθόλου. Απαγορευτικό, δηλαδή, στην ελίδα για ζωή, ιδιαίτερα για όσους την έχουν περισσότερη ανάγκη.

Η ρότα αυτή, όμως, μόνο μονόδρομος δεν είναι. Έχουμε καταθέσει συγκεκριμένες και δοκιμασμένες προτάσεις, οι οποίες σεβονται τις περιορισμένες δημοσιονομικές δυνατότητες της χώρας και, ταυτόχρονα, επιτυγχάνουν την παροχή υψηλού επιπέδου περιθαλψης στους πολίτες. Επιπλέον, είναι απόλυτα επιτακτική η ανάγκη για δικαιότερη κατανομή του μηχανισμού επιστροφών (clawback) με βάση τις τιμές που πωλούν οι εταιρείες και αντιπροσωπεύουν τα πραγματικά τους έσοδα και για εφαρμογή της μνημονιακής δέσμευσης για μείωση κατά 30% του clawback για το 2017.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ. Όπως φαίνεται, επιστρέφοντας στο αρχικό ερώτημα, ήταν που ήταν στραβός ο γιαλός, αρμενίζουμε και στραβά, πορευόμαστε πρόσω ολοταχώς στη «βύθιση» του φαρμακευτικού κλάδου και -το σημαντικότερο- του δικαιώματος του Έλληνα ασθενούς στην Υγεία. Το «ναυάγιο» αυτό μπορεί να αποφευχθεί μόνο αν «πυξίδα» μας είναι η παραπάνω χάρη μιας νέας πολιτικής, με διαφάνεια, κοινωνική ευαισθησία και οικονομικό ρεαλισμό, που θα σεβεται και τις ανάγκες των ασθενών και τις δημοσιονομικές δυνατότητες της χώρας. Μιας πολιτικής με συνεργασία όλων των εμπλεκόμενων μερών, με τη συμμετοχή των ασθενών, των επιχειρηματιών, των εργαζομένων, του κράτους. Η πολιτική αυτή απαιτεί άμεση εφαρμογή δομικών μεταρρυθμίσεων, που εφαρμόζονται ήδη με επιτυχία σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, έλεγχο του όγκου συνταγογράφησης, αύξηση/επαναπροσδιορισμό της φαρμακευτικής δαπάνης μέσω εξαιρέσεων συγκεκριμένων κατηγοριών και -το κυριότερο- ουσιαστική συνεργασία κυβέρνησης, παρόχων και Φορέων Κοινωνικής Ασφάλισης.

* Ο Πασχάλης Αποστολίδης είναι πρόεδρος του ΣΦΦΕ.